Р Е Ш Е Н И Е
№ 43502

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова
Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **7743** по описа за **2026** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК, във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Н. Н. Б., подадена чрез адв. Й. К. А., срещу решение № 1874 от 28.05.2026г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 121-и състав, постановено по нахд № 17185/2025г.

В касационната жалба са въведени твърдения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила.

Излага се, че изводите на съда не се основават на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, които да се установяват от доказателствата, разгледани както поотделно, така и в тяхната съвкупност. Липсвала съставомерност на деянието, а доводите на Н. Н. Б. не са били обсъдени в тяхната цялост.

Не била ясна правната квалификация на деянието, защото в хипотезата на чл.140, ал.1 ЗДвП се съдържали две изпълнителни деяния. Това представлявало съществено процесуално нарушение по чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН, което водело до отмяна на наказателния акт, без да е необходимо да се изследва материалната му законосъобразност.

Липсвали мотиви в НП защо санкцията „лишаване от право да управлява МПС“ била наложена в завишен размер, като не била съобразена тежестта на нарушението, личността на извършителя и липсата на настъпили вредни последици. Нарушението представлявало „маловажен“ случай, защото деецът не е бил санкциониран друг път за същото по вид нарушение, както и не е възникнала никаква обществена опасност от моментното състояние на регистрационната табела,

която се е счупила по време на движение на мотоциклета по пътя.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. Й. А., моли да бъдат отменени решението и наказателно постановление № 25-4332-020406/18.08.2025г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР или наказанието да се намали до законния минимум. Заявено е искане за присъждане на направените разноски, представляващи заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът – началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, чрез процесуален представител юрк. С. М. е депозирал писмени бележки на 13.08.2026г., в които се посочва следното: Решението било правилно и мотивирано, постановено въз основа на събрания доказателствен материал. Не били допуснати съществени процесуални нарушения, а наказанието е наложено за осъществен състав на административното нарушение, което е доказано от обективна и субективна страна. Чрез потвърждаване на наказателното постановление, СРС е постановил валидно, допустимо и правилно решение, без наличие на касационни основания, които да обуславят неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени доказателства и касационни основания по реда на чл. на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 1874 от 28.05.2026г., постановено по нахд № 17185/2025г. на СРС, НО, 121-и състав е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-020406/18.08.2025г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което Н. Н. Б. на основание чл.175, ал.1, т.1 ЗДвП е била наложена глоба в размер на сумата от 100, 00 лева / в равностойност на 51,13 евро/ за нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП, както и лишаване от право на управление на МПС за срок от 2 /два/ месеца и са му отнети 8 контролни точки. Това наказателно постановление, в частта относно наложената глоба е влязло в сила, поради нейното заплащане на 12.09.2025г. от Н. Н. Б.. Производството по делото в тази част е било прекратено с влязло в сила определение на 10.03.2026г.

Първоинстанционният съд е събрал показанията на свидетелите Д. Г. А. и Е. М. В., както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК. Обоснован е правен извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалният закон, като е доказано извършването на деянието по чл.140, ал.1 ЗДвП и законосъобразно е била ангажирана отговорността на Н. Н. Б..

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219, ал.1 АПК.

На основание чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като съда трябва само да прецени дали правилно са приложени материалноправните норми.

Констатирано е, че на 30.07.2025г. около 08:10 часа, в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица], на кръстовището с кръгово движение /С. гара към [улица], Н. Н. Б. е управлявал мотоциклет „КТМ 390 ДЮК”. Това МПС е било без поставена табела на определеното за това място. Срещу Н. Н. Б. е бил съставен АУАН № 4451107/30.07.2025 г. за нарушение по чл. 140, ал.1 ЗДвП. Въз основа на този акт е издадено наказателно постановление № 25-4332-020406/18.08.2025г. на началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР.

Решението е правилно, защото е постановено в съответствие с материалния закон. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на съответната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея последици.
При разглеждане на спорове за отмяна на наказателни постановления, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че трябва да извърши цялостен контрол за законосъобразност, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК, във вр.чл.84 ЗАНН.
Споделят се съображенията на СРС, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на Н. Н. Б.. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци. Направена е индивидуализация на нарушението, чрез посочване на датата, мястото където е извършено, спазени са били сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН.

Правилно е прието, че наказателно постановление № 25-4332-020406/18.08.2025г. е издадено в съответствие с материалния закон. Установеното по надлежния ред нарушение на чл. 140, ал.1 ЗДвП, правилно е подведено под санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 1 ЗДвП /в ред. към 30.07.2025г., преди изменението в ДВ. бр.64/2025г., в сила от 07.09.2025г./, като наказанието глоба е от 100,00 (сто) лева и „лишаване от право да се управлява МПС“ за 2 (два) месеца.

Действително осъществилата се фактическа обстановка се установява по безспорен начин от събрания доказателствен материал и е подведена под релевантните по време, място и лица разпоредби. Очертани са основните елементи на съставомерно деяние по чл.6 ЗАНН – управление на МПС, на което табелата с регистрационния номер не е поставена на определеното за това място.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Тя не е обвързваща за съда по см. на чл. 14, ал. 1, чл. 305, ал. 3 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН и Постановление № 10/1973 г., поради което се цени наред с всички останали доказателства. Обективираното в АУАН не се опровергава от доказателствената съвкупност, напротив – потвърждава се изцяло. Фактическата обстановка от 30.07.2025г. е изяснена непротиворечиво, като не се констатират разминавания в словесното описание на деянието в АУАН и НП. В изискуемата от чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН конкретика е очертано времето, мястото, механизмът на нарушението и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност, поради което правото на защита на Н. Н. Б. е било гарантирано в неограничена степен.
Деянието не представлява „маловажен случай“, не е извършено за първи път, като водачът вече е бил санкциониран за неспазване на правилата за движение по пътищата. Същото не обусловя по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Ефективното изпълнение на преследваните от законодателя легитимни цели, инкорпорирани в генералната и специалната превенция, биха могли да се постигнат именно посредством налагане на санкция. Липсата на доказателства за смекчаващи отговорността обстоятелства навежда на извода, че не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на деянието, като маловажен случай по чл.28 ЗАНН, във вр. § 1, т.4 ДР на ЗАНН/ вж. Тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. по дело № 1/2007г. на ВКС на РБ. /.
Въззивният съд е описал относимите факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване, а

също не са били игнорирани доказателствените искания на касатора. Отговорено е изчерпателно на всички възражения на защитата, както и е обяснено кои доказателства се кредитират и поради какви причини. При условията на чл.221, ал.2 от АПК, съдът препраща към мотивите на решението, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.
В заключение, решението е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1, във вр. ал.2 от НПК и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касирането му по см. на чл.218, ал.2 АПК, във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.
При този изход на делото, в полза на ответника се присъждат разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. С. М.. Те се определят в размер на сумата от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента), съответстващи на 130,00 (сто и тридесет) лева, на основание чл.37 ЗПП, във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК, във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1874 от 28.05.2026г., постановено по нахд № 17185/2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 121-и състав.
ОСЪЖДА Н. Н. Б. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], № 105, ет.3 ап.10, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица], сумата от 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента) на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.